

zboží, jakož i pravost podpisu, jímž se na návěští potvrzuje příjem zásilky. Nebezpečí, že při tomto postupu bude zásilka vydána osobě neoprávněné, jest těmito předpisy přesunuto jednak na poštu, jednak na adresáta. Když železnice v souzeném případě prokázala předloženým návěštím, že je odeslala poštou na správnou adresu a že zboží vydala osobě, která si pro ně s návěštím přišla, provedla důkaz, že vydala zboží tomu, komu podle tarifních předpisů je vydati byla oprávněna a povinna, a že tak splnila svou povinnost z nákladní smlouvy. Řečené tarifní předpisy nejsou předpisy vnitřními, nýbrž podmínkami nákladní smlouvy, jež železnice jest povinna podle § 6 žel. dopr. ř. proti každému stejně zachovávat, a jímž se i odesílatel podle doložky otištěné na každém nákladním listě podrobuje. Skutečnost, že dráha si na návěští, odebraném při vydání nákladního listu, nedala nedopatřením potvrditi příjem zásilky, ač byla podle § 1426 obč. zák. a § 76 (1) žel. dopr. ř. k tomu oprávněna, a tarifní prováděcí ustanovení k tomuto předpisu praví, že železnice odevzdá nákladní list doručiteli návěští, opatřeného potvrzením o příjmu, není zaviněním, jež by bylo v příčinné souvislosti se žalobcovou škodou, a nedostačuje proto k odůvodnění žalobního nároku. Nedávši si potvrditi příjem zásilky, zbavila se železnice písemného důkazu, že vydala zboží, a byla by nucena, kdyby tohoto důkazu bylo třeba, jej provést jiným způsobem. Jiného významu její opomenutí nemá. Výslovné sprostění dráhy povinnosti, by zkoumala pravost podpisu příjemce a oprávněnost doručitele návěští, nedopouští, by dráha byla pokládána za zavázanou odesílateli, že si dá při vydání zásilky potvrditi příjem zboží na návěští, a tento závazek za způsobilý, zabrániti vydání zásilky osobě neoprávněné. Mohl-li doručitel návěští je sám podepsati s plným účinkem platného potvrzení příjmu zásilky adresátem, nelze souhlasiti s dovoláním, že dráha tím, že si nedala potvrditi vydání zásilky, způsobila žalující straně škodu. Žalobní nárok není po právu, a musilo býti uznáno, jak se stalo.

Čís. 8077.

Sportovní klub není práv svému členu náhradou škody z úrazu při hře již proto, že přijal člena, ač nezletilého, za člena klubu bez svolení zákonného zástupce a zařadil ho nikoliv mezi dorostence, nýbrž mezi dospělé hráče a nedal ho pojistiti proti úrazu.

(Rozh. ze dne 24. května 1928, Rv I 1340/27.)

Antonín P. domáhal se jako otcovský opatrovník jménem svého nezletilého syna Františka P-a na žalovaném sportovním klubu náhrady škody, již František P. utrpěl, účastniv se jako hráč kopané. Procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil z těchto důvodů: Podle tvrzení žalující strany stal se nezl. František P. bez vě-

domí svého otce Antonína P-a členem žalovaného spolku, přistoupliv dne 4. července 1925 ke klubu jako činný člen. Jako takový účastnil se fotbalového zápasu pořádaného dne 19. září 1926 sportovním klubem M. proti sportovnímu klubu V. a při tom byl kopnut neznámým hráčem tak nešťastně a prudce, že utrpěl zranění, které si vyžádalo delší léčení. Zavinění žalovaného spolku spatřuje žalující strana v tom, že žalovaný spolek přijal nezletilého Františka P-a za činného člena klubu bez vědomí Antonína P-a, a mimo to zařadil ho mezi starší hráče, nikoli mezi dorostence a dovolil, by se jako takový (dospělý hráč) onoho zápasu účastnil, aniž byl řádně sportovním klubem M. pojištěn. Podle názoru odvolacího soudu okolnosti tyto nestačí, by ve smyslu § 1295 obč. zák. odůvodnily zavinění strany žalované, neboť zavinění předpokládá protiprávní čin neb opomenutí. Jde především o to, zda byl žalovaný spolek oprávněn přijmouti nezl. Františka P-a, jenž v době přijetí do klubu čítal právě 16 roků a 1 měsíc věku svého, bez spolupůsobení a svolení otcovského opatrovníka za svého činného člena. V té příčině jest rozhodným obsah stanov žalovaného spolku, které neobsahují v té příčině žádného omezení. Není věci spolku, jehož stanovy nemají ustanovení o stáří svých členů, by, přijímaje členy, zkoumal jejich stáří a naléhal na spolupůsobení zákonného zástupce. Naopak bylo věci otcovského opatrovníka, by uplatnil své právo dozorčí nad svým nezletilým synem a zamezil tak jeho účastenství v činnosti a při hrách, kde možnost úrazu není vyloučena. Dodati však dlužno, že nezletilý žalobce ani po zákonu neměl zapotřebí svolení svého zákonného zástupce ke vstoupení do žalovaného klubu, který jest spolkem sportovním, zábavním, a nejednalo se o úkon majetkoprávní, kterým se žalobce majetkoprávně zavazoval. Je-li tomu tak a nelze-li spatřiti zavinění spolku v tom, že přijal za svého činného člena osobu nezletilou bez svolení jejího zákonného zástupce, nelze spatřovati zavinění ani v tom, že osoba nezletilá byla připuštěna k činné účasti na spolkových hrách a zápasech v rámci stanov pořádaných, poněvadž účast tato jest právě statutárním právem a povinností činných členů. V žalobě se ani netvrdí, že zápas dne 19. září 1926 konaný mezi žalovaným spolkem a spolkem V., při němž se nezl. František P. jako brankář účastnil a k úrazu přišel, vymyká se z rámce činnosti spolkové (§ 4 c) stanov). Zbývá proto zabývat se již jen otázkou, zda žalovaný spolek byl povinen nezl. Františka P-a řádně pojistiti. Pro takovou povinnost není však podkladu ani ve stanovách žalovaného spolku ani v platných zákonech. Ježto z přednesu žalující strany nelze odvoditi žádné jiné zavinění, naopak vyplývá z něho, že nezl. František P. byl kopnut neznámým hráčem, jest patrné, že schází tu zákonné předpoklady žaloby na náhradu škody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce spatřoval zavinění žalovaného spolku (sportovního klubu) v těchto skutečnostech, jež nutno pokládati za pravdivé: a) že bez jeho

vědomí přijal jeho nezletilého syna za činného člena a hráče klubu, b) že bez jeho vědomí a souhlasu zařadil nezletilého syna mezi starší hráče a nikoli mezi dorostence a že dovolil, by jako dospělý hráč hrál při fotbalovém zápase, c) že jeho syna řádně nepojistil (patrně proti úrazu při hře). Z těchto skutečností a z dalšího žalobního tvrzení, že syn žalobcův byl při zápase neznámým hráčem kopnut a utrpěl ublížení na těle, nijak nevyplývá, že se dopustil žalovaný spolek bezprávného činu, na němž by měli jeho representanti subjektivní vinu a z něhož by byla žalobci vzešla majetková škoda. Zavinění reprezentantů spolku bylo by tu jen tehdy, kdyby při svém jednání nebyli šetřili péče a opatrnosti, ku které byli jako funkcionáři takového sportovního klubu povinni (§ 1299 obč. zák.), neb aspoň píle a opatrnosti, jaké má šetřit každý člověk obyčejných schopností (§ 1297 obč. zák.), nebo konečně, kdyby byli jednali proti nějakému platnému předpisu nebo proti ustanovení smlouvy. Nic takového nelze z údajů žalobních vyvoditi. Přijetí nezletilce za činného člena sportovního klubu bez svolení zákonného zástupce není o sobě jednáním, ze kterého by se bylo možno nadíti nějakého nebezpečení pro život, zdraví neb osobní bezpečnost nezletilce, leda že by to bylo zakázáno nějakým předpisem nebo stanovami. Takového předpisu není a o stanovách se žalobce nezmínil. Totéž platí o zařazení nezletilce mezi starší hráče a nikoli mezi dorostence, zejména když žalobce ani neudal věku synova a neuvedl, do kterého věku jest pokládati člena klubu za dorostence. Opomenutí pojištění bylo by jen tehdy bezprávným, kdyby bylo nařízeno buď nějakým obecně platným předpisem nebo stanovami. Předpisu není a o stanovách žalobce nic netvrdil.

Čís. 8078.

Dlužník sám není oprávněn uplatňovati žalobou proti třetí osobě bezúčinnost právního jednání nastavši proti věřitelům za předpokladů § 8 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 24. května 1928, Rv I 1531/27.)

Žalobce, o jehož jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení, domáhal se na žalovaném, by byl proti věřitelům prohlášen bezúčinným smír, jež uzavřel se žalovaným dne 30. března 1926. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde o otázku, zda jest dlužník sám oprávněn uplatňovati žalobou proti třetí osobě bezúčinnost právního jednání, nastavši proti věřitelům za předpokladů § 8 (3) vyr. ř. Zákon sám v § 8 vyr. ř. nepraví, kdo jest oprávněn tuto bezúčinnost uplatňovati. Jest proto míti za to, že tu platí obdobně ustanovení odpůrčího řádu, který byl vydán a nabyl účinnosti